

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਉਨਤਾਲੀਹਵਾਂ ਨੰਬਰ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼: ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ

Jeff Pippenger
2024-01-03

ਅਸੀਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੂਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਖੋਜ, ਸਥਾਪਨਾ, ਅਸਵੀਕਾਰਨਾ, ਦਫ਼ਨਾਈ ਅਤੇ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਰਾਹੀਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅਨਮੁਦਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਖੁਦ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਸਤਕ *Early Writings* ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਚਰਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਤੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਰੱਖ ਕੇ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, 1798 ਵਿੱਚ ਉਹ "ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਉੱਤੇ ਆਇਆ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ ਨਿਆਂ, ਬਾਬਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜੇ ਬੇਲਸ਼ੱਜ਼ਰ ਦੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ (mene, mene, tekel, upharsin) ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਸੀ।

"ਬਾਬਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਾਸਕ ਉੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤੇ ਵੀ, ਦਿਵਯ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਦਾ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ: 'ਹੇ ਰਾਜਾ, ... ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਰਾਜ ਤੈਥੋਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।' ਦਾਨੀਏਲ 4:31" *Prophets and Kings*, 533.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਬੇਲਸ਼ੱਜ਼ਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ "ਮੁਰਖ ਰਾਜਾ" ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ। ਨੇਬੂਕਦਨੋਸਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਰਾਜੇ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਲਾਭਾਨਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਪਰ ਬੇਲਸ਼ੱਜ਼ਰ ਨੇ, ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

"ਪਰ ਬੇਲਸ਼ੱਜ਼ਰ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ-ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਨੇ ਉਹ ਪਾਠ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਵਰਗੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੌਕੇ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਹੁੰਚ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਅਵਸਰਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ। 'ਮੈਨੂੰ ਉਧਾਰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?'—ਇਹ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਪਰ ਮੁਰਖ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।" *Bible Echo*, April 25, 1898.

ਨੇਬੂਕਦਨੋਸਰ 1798 ਵਿੱਚ "ਬੁੱਧੀਵਾਨਾਂ" ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

"ਉਸ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਘਮੰਡ ਦਾ ਬਚਨ ਹਾਲੇ ਉਸ ਦੇ ਹੋਠਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕਲਿਆ ਵੀ ਨਾ ਸੀ ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਲਈ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪਰਤਾਈ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ

ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਉਠਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਾੜਨਾ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।”

“ਇੱਕ ਸਰਵਜਨਿਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਾ ਨਬੂਕਦਨੇਜ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਦਇਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਹੀ ਆਖਰੀ ਕਰਤੱਬ ਸੀ।” Review and Herald, February 1, 1881.

ਨਬੂਕਦਨੇਸਰ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਇਕਬਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਨਬੂਕਦਨੇਸਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ 1798 ਵਿੱਚ “ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸੁਪਨੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਇੱਕ ਸੰਕ੍ਰਮਣ-ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

1798 ਵਿੱਚ, ਨਬੂਕਦਨੇਸਰ ਆਪਣੀ ਘਮੰਡੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵੱਲ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸਰਵਜਨਿਕ ਇਕਰਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। 1798 ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਯੁੱਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਨਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

“ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੰਦੋਲਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ’ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਰ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕ ਲੜੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ‘ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ’ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਬਹੁਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਦੌੜਣਗੇ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵੱਧੇਗਾ।’ ਦਾਨੀਏਲ 12:4।”

“ਪ੍ਰੇਰੀ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਉਹ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਜਦ ਤਕ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ।’ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:3. ਵੱਡੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ‘ਪਾਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ’ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਂਤ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ‘ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ,’ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ,’ ‘ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ,’ ਅਤੇ ‘ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ’ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1260 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਸਰਵੋਚਤਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਵਧੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਆਪਣੀ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ 1798 ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।”

“ਅਜੇਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੂਰਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਕਰਵਾਈ। ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮਾਰਟਿਨ ਲੂਥਰ ਨੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ 1798 ਤੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਹੈ।”
The Great Controversy, 356.

1798 ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਉਸ ਬਦਲਾਅ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਲਿਖੇ: ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਉਦ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ, ਜੋ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ: ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 3:7, 8.

ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਜੋ 723 BC ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1798 ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗੀ ਬਦਲਾਅ ਹੋਇਆ। 1844 ਵਿੱਚ ਵੀ, ਆਖ਼ਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਜੋ 677 BC ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1844 ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗੀ ਬਦਲਾਅ ਹੋਇਆ। 1798 ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨੇਬੂਕਦਨੇਸਰ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੋਵੇਂ ਨੂੰ "ਬੁੱਧਵਾਨ" ਵਜੋਂ, "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ "ਦਰਵਾਜ਼ਾ" ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਤੱਕ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗੀ ਬਦਲਾਅ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗ ਤਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਯੁਗ-ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਆ ਪਹੁੰਚੇ।

ਮਿਲਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੁਪਨਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ 1798 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ" ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਜੀਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨੇਬੂਕਦਨੇਸਰ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੋਵੇਂ ਹੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵੱਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ 1844 ਵਿੱਚ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1798 ਅਤੇ 1844 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਈ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ "ਕ੍ਰੋਧ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ" ਦੇ ਸਮਾਪਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਲੇਵੀਅਕਾਂਡ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਉਸ ਆਤਮਿਕ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵੱਲ ਸੰਕ੍ਰਮਿਤ ਹੋਇਆ।

1798 ਅਤੇ 1844 ਉਹ ਬਦਲਾਅ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ), ਜੋ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1856 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਫਿਲਡੈਲਫੀਅਨ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਤੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਲਾਉਡੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਵੱਲ ਹੋਇਆ ਬਦਲਾਅ ਵੀ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1863 ਵਿੱਚ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 1798 ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ ਉਹੀ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਫਿਲਡੈਲਫੀਅਨ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਦਾ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਤੋਂ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਵੱਲ ਪਰਿਵਰਤਨ 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਓਦੀਕੀ ਸੰਦੇਸ਼ 1856 ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਉਹ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਜੋ ਅਣਮੋਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1863 ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਤੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵੱਲ ਚਲਹਟ ਦਾ ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਉਲਟਫੇਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ

ਹੈ—ਅਰਥਾਤ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਚਲਹਟ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਚਲਹਟ ਵੱਲ ਪਰਿਵਰਤਨ। ਯਸਾਇਆਹ ਦੀ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਰੀਆ ਦਾ ਸਿਰ ਦਮਿਸ਼ਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਮਿਸ਼ਕ ਦਾ ਸਿਰ ਰਸੀਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਪੈਂਸਠ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਫਰਾਈਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਨਾ ਰਹੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 7:8.

ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 742 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। 742 ਈ.ਪੂ. ਤੋਂ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 723 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਅਸੂਰ ਵੱਲੋਂ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ-ਕਾਲ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਮਨੱਸ਼ਹ ਨੂੰ ਬਾਬਿਲੀਆਂ ਨੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੰਦੀਗਿਰੀ ਤੱਕ ਦੇ ਉੱਨੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੱਸ਼ਹ ਦੀ ਬੰਦੀਗਿਰੀ ਤੱਕ ਹੋਰ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ।

ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਪੂਰਤੀ 1798, 1844 ਅਤੇ 1863 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ। 1798 ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਇਆ। 1844 ਵਿੱਚ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦਾ ਨਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। 1863 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿੰਗ ਦੇ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਗਏ।

ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸਿੰਗ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ: ਇੱਕ ਪੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਰਗ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਪਾਸਨਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ, ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਪਰਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਅਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਾਪਰੀ। ਫਿਰ ਸੱਚਾ ਸੱਬਥ-ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਤੋਂ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਵੱਲ ਤਬਦੀਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੱਚੇ ਸੱਬਥ-ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੱਬਥ-ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਵੱਲ ਵੀ ਤਬਦੀਲ ਹੋਇਆ। "ਸੱਤ ਸਮੇਂ," 1798, 1844, 1856 ਅਤੇ 1863 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। "ਸੱਤ ਸਮੇਂ," ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ-ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ।

1798 ਵਿੱਚ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਖੋਜੀ ਸੀ, ਉਹ ਠੀਕ ਉਹੀ ਸੱਚਾਈ ਸੀ। 1863 ਤੱਕ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਨ-ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋ ਗਈ।

ਪੂਰੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ—ਦੋਹਾਂ ਥਾਵਾਂ—ਉਲਟੀ-ਛਵੀ, ਦਰਪਣ-ਸਮਾਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲ (1798), ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ

ਆਰੰਭ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੇ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ 742 BC ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ, "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ "ਬੁੱਧਿਆਨ" ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਪੈਂਸਠ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, 1863 ਵਿੱਚ, ਇਸੇ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੁਟਧਾਰੀ ਬਣੇ "ਯਾਜਕਾਂ" ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿਆਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਯਾਜਕ ਨਾ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਹੋਸ਼ਿਆ 4:6.

ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨਾਲ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸੰਕ੍ਰਮਣ-ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨਸੀਲ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ "ਉਡੀਕ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗਵਾਹ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

18 ਜੁਲਾਈ, 2020, ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ (ਇੱਕ "ਸੱਤ ਵਾਰ") ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਅਵਧੀਆਂ "ਸੱਤ ਵਾਰ" ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਅਵਧੀਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਬਦਲਾਅ (ਇੱਕ ਸੰਕ੍ਰਮਣ) ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਅਵਧੀਆਂ "ਸੱਤ ਵਾਰ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਮਾਦੀ-ਫਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜ ਵੱਲ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, "scattering" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸੱਤ ਉਚਾਰਣਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰ ਦੋਵੇਂ ਰੋਂਦਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰੋਣਾ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸ਼ੇਰ (ਮਿੱਟੀ ਵਾਲਾ ਬਰਸ਼ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ) ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸੁਨੇਹੇ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਿਲਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਧਿਆਇ ਦੋ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਨਬੁਕਦਨੇਸਰ ਦੀ ਉਸ ਦੇ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਵੀਕਾਰੋਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਰੂਪ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮਿਲਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ 26 ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਰਵਜਨਿਕ ਪਾਪ-ਸਵੀਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਦੇ ਮੁਹਰ-ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 2 ਦਾ ਭੇਦ ਉਸ ਆਖ਼ਰੀ ਭੇਦ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਉਸ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਰੋਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਜਵਾਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਘਿਣੌਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ 9 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਆਹਾਂ ਭਰਦੇ ਅਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹਨ।

ਮਿਲਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਚਾਈਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਦੱਬੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਕਫਨ-ਪੇਟੀ (ਅਰਥਾਤ ਬਾਈਬਲ ਆਪ ਹੀ) ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਿਲਰ ਦੀ ਕਫਨ-ਪੇਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਕੈਥੋਲਿਕ-ਆਧਾਰਿਤ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਲਹਿਰ

ਉਭਰੀ।

ਮਿਲਰ ਰੋਇਆ, ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ (ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ) ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਤਦ ਮਿਲਰ ਨੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਚਲਹਲ-ਪਹਿਲ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਗਹਿਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਵੱਡਾ ਸੰਦੂਕ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਆਓ ਅਤੇ ਵੇਖੋ।”

“ਆਓ ਅਤੇ ਵੇਖੋ” ਇਹ ਅਭਿਵਿਅੰਜਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੱਚਾਈ ਮਿਲਰ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੀ ਘਟਨਾ ਮਿਲਰ ਦਾ “ਪੁਕਾਰ” ਉੱਤੇ ਜਾਗ ਉੱਠਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਇ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੁੰਦ ਲਈਆਂ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹਵਾਲਾ ਜੋ “ਇੱਕ ਪਲ” ਅਤੇ “ਅੱਖਾਂ” ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੇਦ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਸੌਂਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਦਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਅੱਖ ਝਪਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਆਖਰੀ ਤੁਰਹੀ ਉੱਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜੇਗੀ, ਅਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਦਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਸਵੰਤ ਦੇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਰਨਹਾਰ ਦੇਹ ਅਮਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਇਹ ਅਵਸ਼ਯਕ ਹੈ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:51-53.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਲਾਉਚੀਕਿਆਈ ਚਲਵਲ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਦੈਲਫ਼ੀਆਈ ਚਲਵਲ ਵੱਲ ਦੇ ਸੰਕਰਮਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਆਖਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਸਨ।

“ਇਹ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਨਿਰੁਤਸਾਹ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀਤਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੂਤ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਉਠਾਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ!’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੁਰਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰੁਤਸਾਹ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਇਹ ਕੰਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਆਖਰ ਵਿੱਚ ਸਨ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ!’” Early Writings, 238.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਦੋ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਸੈਂਤੀਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ “ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ” ਪੁਕਾਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਰੰਭ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਢੇ

ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਇੱਕ "ਜੰਗਲ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ "ਜੰਗਲ" ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਜੰਗਲ" "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਹਰ-ਖੁਲ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਤਮਿਕ ਸਨ, ਉਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਕਤੂਬਰ 22, 1844 ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਦੇ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

"ਪਿਆਰੇ ਭਰਾ ਹਾਈਮਜ਼: ਮੈਂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਮਹਿਮਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਇਆ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਇੱਕ ਸਮਰਸਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਏਕਰੂਪਤਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ। ਭਰਾ ਸਨੋ, ਭਰਾ ਸਟੋਰਜ਼, ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ! ਮਹਿਮਾ! ਮਹਿਮਾ! ਮਹਿਮਾ!" William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, "ਇੱਕ ਛਿਨ ਵਿੱਚ, ਅੱਖ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਅੰਤਲੀ ਤੁਰਗੀ ਉੱਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰਗੀ ਵੱਜੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੁਰਦੇ ਜੀ ਉਠਾਏ ਜਾਣਗੇ।" ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਿੱਟੀ ਝਾੜਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਵਿਖਰੇ ਹੋਏ ਹੀਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਪੇਟੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਖਰੀ ਲੋਕ, ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਤ ਤੁਰਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਤੁਰਗੀ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ "ਤੀਜੀ ਹਾਇ" ਵਾਲੀ ਤੁਰਗੀ ਹੈ। "ਇੱਕ ਛਿਨ ਵਿੱਚ, ਅੱਖ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਅੰਤਲੀ ਤੁਰਗੀ ਉੱਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰਗੀ ਵੱਜੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੁਰਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਠਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਦਲ ਜਾਵਾਂਗੇ।" (1 Corinthians 15:52)

ਇਹ ਅੰਸ਼ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਘਟਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੁਰਦੇ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ (ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ) ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਮਹਾਨ ਭੂਚਾਲ ਦੀ ਉਸ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਭੂਚਾਲ ਦੀ "ਘੜੀ" ਵਿੱਚ, ਸੱਤ ਤੁਰਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਤੁਰਗੀ ਵੱਜਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਗਵਾਹ ਜੋ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ ਮੁੜ ਜੀਵਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲਾਉਦੀਕੀਆਈਆਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈਆਂ ਵਜੋਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦੀ ਤੁਰਗੀ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁੜ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਮਿਲਰ ਉਸ ਅਖੀਰਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸਲਾਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਉਸ ਤੁਰਗੀ ਦੀ ਧੁਨੀ ਉਹਨਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਠਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੱਚਾਈਆਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਲੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਰੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮੋਹਰ-ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੋਹਰ-ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਉਹ ਮੋਹਰ-ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ

ਅੰਤਿਮ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਮਿਲਰ ਦੇ ਰੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡਰਟ ਬਰਸ ਮੈਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇੱਕ ਦੁਆਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਚਲਹਟ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਚਲਹਟ ਵੱਲ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ; ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਭੇਤ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਸਰਵਜਨਿਕ ਸਵੀਕਾਰੋਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦੋ ਸਾਕੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਲਿਆਏ; ਉਹ ਇਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰ ਲਗਾਏ ਹੋਇਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਮਸੀਹ (ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ) ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਖਿਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸੁੱਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਨਰਜੀਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਯੂੜ-ਝਾੜੂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਖਰੇ ਹੋਏ ਗੀਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ, ਵੱਡੇ ਕਾਸਕਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਗਵਾਹ ਝੰਡੇ ਵਜੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਝੰਡੇ ਵਜੋਂ, ਫਿਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉਸ ਹੋਰ ਝੰਡ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਾਲੇ ਵੀ ਬਾਬਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਆਖਦੇ ਹਨ: "ਆਓ ਅਤੇ ਵੇਖੋ" ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਸ ਨਵੇਂ, ਵੱਡੇ ਕਾਸਕਟ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਹੈ।

ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅਨਮੁਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਕੁਝ ਬਿੰਦੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੂਰਨ ਸੀ (ਆਪਣੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਉਸ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ), ਪਰ ਅਧੁਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਉਜਾੜਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਅਧਾਰਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਅਧਾਰਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲੋਂ "ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਉਜਲੀ" ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੀਜਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵੱਲ (ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਵੱਲ) ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵੱਲ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਮੇਤ। ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਸਨ; ਉਹ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਨਬੂਕਦਨੋਸਰ ਸਨ, ਪਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1863 ਵਿੱਚ "ਯਰੀਹੋ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਇਆ।"

ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਅੰਦੋਲਨ ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਵਜੋਂ, ਧਰਮ-ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ (ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਯਰੀਹੋ) ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣਗੇ।

"ਉਧਾਰਕ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾਮਹਾਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਸੇ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਅਮੇਲ ਰਤਨ ਝੂਠੇ ਜੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤੀ ਜੇਤ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖੇ ਦੇ ਜੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਜੜਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਕੰਮ ਕੇਵਲ ਦਿਵਯ ਹੱਥ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸੱਚਾਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵੈਰੀ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਰੱਖੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕਰੇ।" *The Desire of Ages*, 287.